

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/764/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111215668
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3111215668.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ivety Martinákovvej a Mgr. Stanislavy Miklánkovej v právnej veci navrhovateľa : Prof. Ing. T. P., PhD., bytom S. S. XXX, zastúpeného Mgr. S. T., advokátom so sídlom D. XXX, S. S. proti odporcovi: S. J., Q. 2, S., zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. P. W.- JUDr. X. W., so sídlom F. XXXX, Trenčín o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa XX. U. XXXX, č.k. 26C/145/12011-486 , jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti - výroku o určení, že výpoveď odporcu z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011, ktorá bola doručená navrhovateľovi 08.02.2011 je neplatná, p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Okresný súd po zrušujúcom uznesení krajského súdu opätovne rozhodol kladne o návrhu navrhovateľa, ktorým navrhol určiť, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa - odporcu, zo dňa 7.2.2011 je neplatná. Návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. Vymienil si rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozsudku (§ 151 odsek 3 O.s.p.). V odôvodnení rozsudku uviedol procesné prednesy účastníkov a skutkový stav, ktorý zistil z výsledkov dokazovania, v zmysle ktorého navrhovateľ uzavrel s odporcom dňa 1.6.1998 pracovnú zmluvu. Navrhovateľa uzavrel s odporcom dňa 10.4.2008 pracovnú zmluvu č. XX/XXXX, ktorá bola dojednaná na dobu určitú a to do 10. 4. 2011 a pracovný čas zamestnanca bol 20,25 hodín týždenne. Miestom výkonu práce bol S., Tn J.. Navrhovateľ vykonával druh práce - tvorivá špecializovaná a systémová práca zahrňujúca rozvíjanie poznania v študijnom odbore a objasňovanie vzťahov s ostatnými študijnými odbormi, tvorivá aplikácia výsledkov výskumu do pedagogickej a do vedeckej výchovy, vedenie prednášok a utváranie podmienok na interdisciplinárne formy práce, formovanie trendov a koncepcií v oblasti vedy a techniky, ktoré vykonáva učiteľ vysokej školy na funkčnom mieste profesor. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 29.7.2008 bol zmenený pracovný čas na 37,5 hodín týždenne a druh práce bol zmenený na profesor v odbore Mechatronika. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28.8.2008 bol zmenený druh práce na vysokoškolský učiteľ vo funkcii profesor v odbore Mechatronika, zaradeného na FM S.. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 15.6.2010 bola zmenená doba, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, a to do 9.4. 2013.

Rozhodnutím ministerstva školstva, vedy , výskumu a športu SR č. 2010-12758-07 zo dňa 6.8.2010 bolo FM S. odňaté právo udeľovať akademický titul doktor (PhD.) v študijnom odbore machatronika.

Príkazom rektora č. 7/2010 zo dňa 14.9.2010 prikázal rektor dekanovi FM predložiť rektorovi návrh na zrušenie pracovných miest na FM, ktoré boli vytvorené na zabezpečenie výučby študijného programu mechatronika, predložiť rektorovi zoznam zamestnancov pre FM nadbytočných, tento predložiť

dekanovi Fakulty špeciálnej techniky na výber zamestnancov potrebných pre zabezpečenie výučby a ostatným súčastiach S. s cieľom splnenia povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce .

Podaním zo dňa 8.12.2010 dekan FM predložil rektorovi S. správu o plnení úloh v organizačno-personálnej oblasti k plneniu príkazu č. X/XXXX zo dňa 2.12.2010. V období od 1.1.2010 do 31.12.2010 bolo ukončených 28 pracovných pomerov u 4 zamestnancoch bol znížený pracovný úväzok a jeden zamestnanec čerpá neplatené voľno. Prijatými opatreniami sa znížil počet profesorov o 6. Uvedeným znížením počtu zamestnancov došlo k úspore mzdových prostriedkov v roku 2010 v sume 97.742,96 Eur a absolútny medziročný prínos zrealizovaných opatrení je 240.293,68 Eur. Zo správy vyplýva, že fakulta ukončí kalendárny rok 2010 s prebytkom 107.887,06 Eur. K 31.8.2011 po ukončení všetkých úloh súvisiacich so vzdelávacím procesom dôjde k ďalšiemu poklesu zamestnancov o 14 a teda celkový stav zamestnancov na FM bude 27. V správe dekan FM poukázal na položky v sume 108.656,- Eur s ktorými počítal pri navýšení finančných prostriedkov . Odhadol, že v roku 2011 bude FM hospodáriť s odhadovaným deficitom v sume 52.112,94 Eur.

Zo zápisnice č. 10/KR/2010 zo dňa 15.12.2010 kolégium rektora vzalo na vedomie informáciu rektora S. o zavedení krízového režimu na FM s účinnosťou od 16.12.2010. Listom zo dňa 15.12.2010 rektor S. oznámil dekanovi FM, že po prerokovaní v kolégiu rektora dňa 15.12.2010 zavádza s účinnosťou od 16.12.2010 v súlade s článkom 10 ods. 5 platného štatútu S. mimoriadne opatrenie - krízový manažment ako dôsledok písomne oznámeného očakávaného deficitu hospodárenia v roku 2011 v sume 52.112,94 € na FM S.. Zavedením krízového manažmentu rektor S. prebral rozhodovanie právomoci v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti dekana FM.

Poverením č. 30/R/2011 rektor S. poveril doc. Ing. T. S., CSc., v súvislosti so zavedením krízového manažmentu na FM ZnUAD realizáciou úlohy č. 7 vyplývajúcej z príkazu rektora č. X/XXXX, t.j. predložiť rektorovi návrh na zrušenie pracovných miest na Fakulte manažmentu, ktoré boli vytvorené na zabezpečenie výučby študijného programu mechatronika.

Rozhodnutím rektora č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 v dôsledku zrušenia študijného programu mechatronika a s tým súvisiacim poklesom počtu študentov na Fakulte mechatroniky, ako aj z dôvodu zabezpečenia požadovanej kvality uskutočňovania a rozvoja študijného programu Manažérstvo kvality produkcie v študijnom odbore 5.2.57 kvalita produkcie v súlade s jeho schváleným personálnym zabezpečením znížil stav zamestnancov s cieľom zvýšiť efektivnosť práce a zrušil sedemnást funkčných miest na FM S., z ktorých boli zrušené tri funkčné miesta profesora v odbore mechatronika na KMS (katedre mechatronických systémov).

Podaním zo dňa 21.01.2011 rektor S. požiadal Základnú organizáciu odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TA. o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien.

Zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. zo dňa 26.01.2011 vyplýva, že výbor prerokoval žiadosť rektora S. o prerokovanie výpovedí zamestnancov a konštatoval stanovisko, že vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v predmetnej žiadosti ako aj na základe spoločných rokovaní s vedením S. a rokovaniami v Akademickom senáte S. plne rešpektuje obsah uvedenej žiadosti rektora S. a súhlasí s ním. Výbor vzal na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien. Na prezenčnej listine rokovania rady Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. nie je podpis zástupcu zamestnávateľa.

Listom zo dňa 07.02.2011 odporca v zastúpení rektorom S. skončil s navrhovateľom pracovný pomer výpoveďou pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Ako dôvod výpovede uviedol, že na základe rozhodnutia rektora S. č. X/XXXX zo dňa 19.01.2011 o znížení stavu zamestnancov S. sa dňom 30.04.2011 ruší funkčné miesto vysokoškolský učiteľ - profesor v odbore Mechatronika, organizačne zaradené na Katedre mechatronických systémov Fm S.. Vo výpovedi odporca uviedol, že k zníženiu stavu zamestnancov na FM dochádza v dôsledku zrušenia študijného programu mechatronika a následnému poklesu počtu študentov FM a v dôsledku uvedenej zmeny sa navrhovateľ stal nadbytočným. Odporca vo výpovedi uviedol, že nemá možnosť navrhovateľa ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce a nemá ani

inú vhodnú prácu. Podľa odporcu bolo skončenie pracovného pomeru prerokované so ZO OZ PŠaV pri S. dňa 26.01.2011. Navrhovateľ odmietol dňa 08.02.2011 výpoveď prevziať a s jej obsahom bol oboznámený za prítomnosti troch svedkov.

Listom zo dňa 16.02.2011 dekan FM oznámil rektorovi S., že FM skončila rok 2010 s kladným finančným zostatkom 107.097,15 €, vyzval ho na zrušenie vyhláseného mimoriadneho opatrenia a všetkých krokov v súvislosti s ním vykonaných. Uplatnenie mimoriadnych opatrení považoval za nedôvodné a v rozpore s legislatívou.

Listom zo dňa 01.06.2011 navrhovateľ prejavil vôľu naďalej u odporcu pôsobiť vo funkcii profesora v odbore mechatronika a vykonávať funkciu prodekana fakulty. Požiadal o zrušenie skončenia pracovného pomeru a o pridelenie práce. Navrhovateľ sa dňa 01.06.2011 dostavil na pracovisko.

Na svoje skutkové zistenia aplikoval ustanovenia článkov 10 odsek 5 a 12, čl. 16 odsek 1 a 11, čl. 29 odsek 1 písmeno d/ štatútu Tn J. v znení účinnom od 13.3. 2009 a dodatku č. 1 štatútu Tn J. v znení účinnom od 26.1.2011, jeho čl. 5 odsek 10, čl. 10 odsek 12, čl. 16 odsek 10, čl. 29 odsek 1 písmeno D/ a ďalej čl. 2 odsek 3 písmeno c/, čl. 21 odsek 1, 10 a 27 a čl. 27 Štatútu FM S..

Citoval a aplikoval § 1 odsek 1 a § 9 odsek 1 Zákonníka práce, § 39 a 40 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 2 odsek 3, § 9 odsek 1, § 15 odsek 1, § 23 odsek 2 Zákona č. 131 /2002 Z.z. o vysokých školách v znení účinnom v čase skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Pôsobnosť Zákonníka práce na prejednávany právny vzťah vyvodil z ustanovenia § 1 odsek 4 a § 2 odsek 1 Zákona č. 552/2007 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme. Konštatoval, že výpoveď je jednostranný právny úkon a podmienkou jeho platnosti je písomná forma, jej doručenie druhej strane pracovnoprávneho vzťahu a ak ide o výpoveď zo strany zamestnávateľa, zákon vyžaduje presné skutkové vymedzenie dôvodov výpovede. Výpoveď musí byť daná konajúcou osobou. Za právnickú osobu, bez ohľadu na jej právnu formu, v pracovnoprávných vzťahoch zásadne koná štatutárny orgán ustanovený zákonom alebo určený na základe zákona alebo ustanovený do funkcie zakladateľskou listinou, vnútorným predpisom (napr. stanovami, štatútom, spoločenskou zmluvou) alebo rozhodnutím príslušného orgánu (napr. vládou X. správnu radou, predstavenstvom, členskou schôdzou, generálnou radou) alebo inštitucionalizovanou autoritou (napr. prezidentom X. republiky). Zákonník práce v prípade výpovede danej z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ vyžaduje, aby rozhodnutie zamestnávateľa o znížení stavu počtu zamestnancov za účelom zabezpečenia efektívnosti práce malo písomnú formu. Ak zamestnávateľ z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce ruší určité pracovné miesto (funkciu) môže dať výpoveď z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce iba zamestnancovi pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste (funkcii). Hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede je, že dôvod musí existovať najneskôr v čase dania výpovede. Predpokladom výpovedného dôvodu nadbytočnosti je, že v dôsledku realizácie organizačnej zmeny v dohľadnom čase (spravidla vo výpovednej dobe) stratí zamestnávateľ možnosť zamestnanca zamestnávať. Uplatnenie výpovedného dôvodu nadbytočnosti je teda možné už vtedy, keď sa o organizačnej zmene rozhodne.

Predmetom prerokovania je právny úkon - výpoveď, ktorý zamestnávateľ prejavil vôľu vykonať. Materiálny predpoklad platnosti na tento právny úkon predstavuje okrem iného aj jeho prerokovanie os zástupcami zamestnancov. Prerokovanie je preto jedným z čiastkových úkon, ktoré musí (v tomto prípade) zamestnávateľ vykonať, aby privedil vznik platného resp. perfektného právneho úkonu.

Dospel k záveru, že návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, bol podaný dôvodne, preto mu vyhovel.

Pracovnoprávny vzťah účastníkov konania bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 1.6.1998 a v znení dohody o zmene pracovnej zmluvy bol dojednaný na dobu určitú a to do 9.4. 2013. Navrhovateľ pracoval vo funkcii profesora v odbore Mechatronika a bol zaradený na FM. Pracovný pomer s navrhovateľom ukončil odporca v zastúpení rektorom S. výpoveďou zo dňa 7.2.2011, doručenu navrhovateľovi dňa 8.2.2011 podľa § 28 ods. 4 Zákonníka práce. Výpoveď bola navrhovateľovi daná podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Trojmesačná výpovedná doba (§ 62 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce) začala plynúť dňa 1.3.2011 a uplynula dňa 31.5. 2011. Navrhovateľ s danou výpoveďou nesúhlasil a listom zo dňa 1.6. 2011 rektorovi S. oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a prideľovaní práce. Dňa 1.6. 2011 sa navrhovateľ dostavil na pracovisko. Návrhom doručeným

tunajšiemu súdu dňa 4.7. 2011 v lehota stanovenej v § 77 Zákonníka práce, t.j. do dvoch mesiacov odo dňa 31.5. 2011, kedy mal pracovný pomer navrhovateľa podľa výpovede danej odporcom v zastúpení rektorom skončiť, uplatnil navrhovateľ svoje právo na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde.

Z dôvodu očakávaného deficitu hospodárenia na FM v roku 2011 v sume 52.112,94 € rozhodol rektor S. o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu podľa čl. 10 ods. 5 štatútu S. účinného v čase jeho zavedenia. V zmysle čl. 10 ods. 5 štatútu S. účinného v čase vyhlásenia krízového manažmentu mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí zaviesť mimoriadne opatrenie (krízový manažment). V konaní nebolo preukázané, že by iný vnútorný predpis upravoval podmienky, dôsledky a prechod práv a povinností z dekana fakulty na rektora univerzity v prípade zavedenia mimoriadneho opatrenia. Rektor S. v oznámení o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu rozhodol o jeho prebratí rozhodovacích právomocí dekana FM v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti s účinnosťou od 16.12.2010. Štatút S. v čl. 10 ods. 12 v znení účinnom od 13.03.2009 priznával rektorovi univerzity právo rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami univerzity, ktorí nie sú zaradení na fakultách a v čl. 16 ods. 11 účinnom od 13.03.2009 štatútu S. a v čl. 21 ods. 10 štatútu FM Štatút FM S. priznával právo dekanovi fakulty rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút S. účinný v čase vyhlásenia mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu neupravoval, a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravovali čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu S. a čl. 21 ods. 1 štatútu FM S.. Rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM vydal rektor S.. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede navrhovateľovi danej odporcom zastúpeným rektorom univerzity) v zmysle organizačných zmien podal rektor. V konaní nebolo preukázané, že by pracovný pomer s navrhovateľom ukončil dekan fakulty v rámci svojej právomoci a ani že by zo strany dekana fakulty bola podaná žiadosť o prerokovania výpovede odborovému orgánu, v dôsledku čoho teda nemohlo dôjsť ani k platnému skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľom. Rektor S. preto vydal rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM ako neoprávnená osoba, nakoľko rozhodnúť o zrušení miest mal právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 štatútu S. a čl. 21 ods. 1 štatútu FM S. dekan fakulty. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede navrhovateľovi danej odporcom zastúpeným rektorom univerzity) v zmysle organizačných zmien podal rektor univerzity ako neoprávnená osoba, nakoľko túto právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 štatútu S. a čl. 21 štatútu FM S. mal dekan fakulty.

V predmetnej veci súd zastáva názor, že posúdením právomoci rektora univerzity konať v pracovnoprávných vzťahov týkajúcich sa FM ako súčasti univerzity nedošlo k preskúmvaniu postupu zákonnosti rozhodnutia rektora podľa § 244 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom stanovené náležitosti (§ 46 a § 47 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Podľa ustanovenia § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách, na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb.) okrem

- a) rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a
- b) rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovanie o prerušení konania podľa § 47
- c) rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49a
- d) rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96a
- e) rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní.

Rozhodovanie o organizačnej zmene nespadá pod taxatívne vymenované rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a teda aj zákonná možnosť preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 244 ods. 1, 2 O.s.p., t. j. v správnom súdnictve. Rozhodnutie o organizačnej zmene, vzhľadom na vymedzené rozhodnutia, kde sa postupuje podľa predpisov v správnom konaní, nie je individuálnym správnym aktom, ale ide o individuálny akt riadenia, ktorý súd posudzuje v rámci konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene. Rektor verejnej vysokej školy navrhuje konkrétne individuálne akty riadenia, ktoré podľa § 9 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 15 ods. 1 písm. a) a e) zákona č. 131/2002 Z. z. podliehajú schváleniu akademického senátu verejnej vysokej školy.

Z uvedeného je teda zrejme, že v prípade, ak by bol rektor oprávnený rozhodovať o organizačnej zmene na FM podlieha takéto jeho rozhodnutie schváleniu AS FM. Z výsledkov dokazovania je zrejme, že rozhodnutiu povereného rektora nepredchádzal takýto zákonný postup a teda nemohol takýto administratívny akt riadenia nadobudnúť účinky, t. j. nemohlo dôjsť k zníženiu počtu zamestnancov na FM, čo je hmotnoprávnym predpokladom pre výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Z Dôvodovej správy k § 21 Fakulta, § 22 Rozsah samosprávnej pôsobnosti a práva fakulty zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách vyplýva, že fakulta je významnou tradičnou súčasťou verejnej vysokej školy. Fakultám ako jediným súčastiam verejnej vysokej školy zákon priznáva právo uskutočňovať študijné programy (inak môže študijné programy uskutočňovať len vysoká škola ako celok). Návrh zákona priniesol podstatnú zmenu spočívajúcu v tom, že nepredpokladal, že fakulty budú mať právnu subjektivitu. Na efektívne uskutočňovanie študijných programov zákon garantuje fakultám, ako náhradu za doterajšiu právnu subjektivitu fakúlt, potrebné práva, vrátane práva rozhodovať o vnútornej organizácii fakulty, určovať počet a štruktúru pracovných miest zamestnancov zaradených na fakulte, vykonávať podnikateľskú činnosť a ďalšie. Právo na uzatváranie, zmeny a zrušovanie pracovnoprávných vzťahov so zamestnancami verejnej vysokej školy zaradenými na fakulte sa fakulte priznáva v rozsahu delegovanom rektorom vysokej školy. Ďalšie kompetencie môže stanoviť fakulte vnútorný predpis verejnej vysokej školy. To, že fakulta uskutočňuje študijný program znamená, že ho zabezpečuje po odbornej i organizačnej stránke. Do odborného zabezpečenia patrí najmä personálne zabezpečenie jednotlivých foriem vzdelávania v rámci študijného programu, rozvoj študijného programu po stránke obsahovej, zabezpečenie tém diplomových prác, zabezpečenie obsahu štátnych skúšok. Do organizačného zabezpečenia patria úkony spojené so zápisom a evidenciou študentov, evidenciou plnenia ich študijných povinností a ich sociálnych náležitostí. Fakulta zabezpečuje i potrebné technické zariadenia (posluchárne, počítačové učebne, laboratória a pod.), tvorbu rozvrhu a pod. Fakulta zabezpečuje čas z uvedených povinností zamestnancami zaradenými na fakulte a čas na základe dohôd so zamestnancami iných súčastí vysokej školy. O týchto súčastiach sa potom uvádza, že sa podieľajú na uskutočňovaní študijných programov. Z uvedeného možno vyvodiť výlučné oprávnenie fakulty vo veciach vnútornej organizácie fakulty a určovania počtu a štruktúry pracovných miest zamestnancov zaradených na fakulte v rozsahu určenom v štatúte verejnej vysokej školy.

Odporca považoval výpoveď danú navrhovateľovi za vopred riadne prerokovanú so zástupcami zamestnancov. V predmetnej veci však nemal súd preukázané splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede, a to jej riadne prerokovanie zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011, ktorý určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti uvedených právnych úkonov zo strany zamestnávateľa, nesplnenie ktorej v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce spôsobuje ich neplatnosť t. j. neplatnosť výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho úkonu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom, preto treba takýto výkon práva považovať, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za zdanlivý výkon práva. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce, ktorá má za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Za prerokovanie výpovede totiž nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede. Takéto konanie odporcu možno vyhodnotiť len ako jeho oznámenie odborovému orgánu o jeho úmysle rozviazať pracovný pomer s navrhovateľom. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru nemožno totiž vykladať izolovane, ale v nadväznosti na ďalšie ustanovenia Zákonníka práce. Citované zákonné ustanovenie nie je totiž samoučelné, ale smeruje na ochranu zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a bez dôvodu neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru. Účasť príslušného odborového orgánu pri skončení pracovného pomeru nemožno považovať len za formálny úkon bez materiálneho obsahu. Opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s odborovým orgánom výpoveď z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie je sankcionované jej neplatnosťou, by bola výlučne

formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k nej (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Cdo 255/2008). Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu na prerokovanie, či prekonzultovanie, a to pred tým, než vo veci rozhodne s tým, že forma prerokovania nie je zákonom stanovená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo, čo je zrejmé zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. konaného dňa 26.01.2011, z ktorej vyplýva, že prítomní na zasadnutí boli len členovia výboru odborového orgánu podľa prezenčnej listiny zo dňa 26.01.2011. Svedok Doc. Ing. T. S. vo svojej výpovedi tvrdil, že návrh na prerokovanie výpovede navrhovateľovi osobne predkladal a jej prerokovania sa osobne zúčastnil. Z prezenčnej listiny ani zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. nevyplýva, že by sa ho bol svedok Doc. Ing. T. S. ako poverený zástupca odporcu zúčastnil. Výpoveď svedka Doc. Ing. T. S. je preto v rozpore s vykonaným dokazovaním a vzhľadom na jeho vzťah k odporcovi, u ktorého je naďalej zamestnaný, súd považoval jeho výpoveď za účelovú v úmysle privodiť odporcovi, svojmu zamestnávateľovi, priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Zo žiadosti o prerokovanie a jej prílohy ani zo zápisnice z rokovania nevyplýva, že sa výbor Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. oboznámil s výpoveďou, ktorú odporca zamýšľal dať navrhovateľovi, ale iba vyjadril rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadril s ňou súhlas. Aj z tohto dôvodu mal súd za preukázané, že k riadnemu prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.1.2011 nedošlo. Skutočnosť, že dodatkom č. 1 k štatútu Tn J. s účinnosťou od 26. 1.2011 v zmysle zmeneného čl. 16 ods. 10 došlo k prechodu kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu z dekana fakulty na rektora univerzity, nemá vplyv na skutočnosť, že právne úkony vykonané do účinnosti dodatku č. 1 k štatútu (do 26.1.2011) v pracovnoprávných vzťahoch voči zamestnancom, ktorí sú pracovnoprávne zaradení na fakulte, sú neplatné. Pre neplatnosť týchto právnych úkonov preto nemohlo ani dôjsť k ich platnému prerokovaniu.

Navrhovateľ v konaní ďalej namietal neplatnosť výpovede aj z dôvodu, že odporca si nesplnil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Uvedené tvrdenie nebolo v konaní preukázané, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že v čase dania výpovede odporcom navrhovateľovi mal tento možnosť zamestnávať navrhovateľa na inom, pre neho vhodnom mieste. Z listinných dôkazov (internetové inzeráty predložené navrhovateľom a protokol o výsledku kontroly Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR zo dňa 17.02.2012) vyplýva, že v čase dania výpovede navrhovateľovi neprebiehala u odporcu žiadne výberové konanie. Na neskôr vyhlásené výberové konania nemožno pre posúdenie splnenia tzv. ponukovej povinnosti prihliadať, nakoľko k ich vyhláseniu došlo až po daní výpovede a týkali sa iných pracovných miest ako miesta navrhovateľa.

Na výpoveď svedkyne Ing. S. M., PhD. súd neprihliadal, nakoľko túto považoval za nevierohodnú vzhľadom na jej pomer k odporcovi, keďže svedkyňa je zamestnankyňou odporcu a osobou poverenou výkonom funkcie kvestorky a aj s ohľadom na skutočnosť, že z jej výpovede je zrejmé, že bola oboznámená o priebehu konania a aj o listinných dôkazoch, ktoré boli v konaní predložené z titulu jej funkcie kvestorky S..

Vzhľadom na skutočnosti zistené v tomto konaní nemohol súd aplikovať v danej veci právne závery uvedené v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/132/2014-243, na ktoré poukazoval odporca a z ktorých je zrejmé oprávnenie rektora univerzity vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte a tiež, že odporca ako zamestnávateľ riadne prerokoval výpoveď z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov.

Proti tomuto rozsudku odporca podal včas odvolanie. Navrhol zmeniť rozsudok okresného súdu a návrh navrhovateľa zamietnúť a súčasne odporcovi priznať náhradu trov konania. Dokladoval uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 odsek 2 písmeno b/ d/ a f/ O.s.p. a § 205 odsek 2 písmeno a/ O.s.p. V odôvodnení svojho odvolania namietal závery okresného súdu, že výpoveď zo dňa 7.2. 2011, ktorá bola doručená navrhovateľovi 8.2.2011, je neplatná z dôvodov že

1. rektor S. nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch

2. žiadosť o prerokovanie výpovede bola podaná neoprávnenou osobou
3. výpoveď nebola prerokovaná s odborovou organizáciou
Jednotlivé námietky k právnym záverom okresného súdu odôvodnil nasledovne
Ad 1/ rektor S. nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch.

Rozhodnutím rektora S. J.“), po prerokovaní v kolégiu rektora boli zavedené mimoriadne opatrenia - krízový manažment na Fakulte mechatroniky S. s účinnosťou od 16.12.2010. Zavedením mimoriadnych - krízového manažmentu rektor S. odňal rozhodovacie právomoci dekana Fakulty mechatroniky S. v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti. Toto rozhodnutie orgánu akademickej samosprávy nebol oprávnený preskúmať okresný súd v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Rovnaký právny názor zaujal aj Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/124/2009 v rozsudku č.k. 21C/124/2009-203 zo dňa 27.3. 2013. V danom konaní dekan Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov S. žiadal okresný súd, aby v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru preskúmal zákonnosť odvolania žalobcu rektorom S.. Okresný súd Trenčín v uvedenom rozhodnutí vyslovil právny názor, že v danom konaní nemá právomoc preskúmať rozhodnutie orgánov akademickej samosprávy, a to ani rozhodnutie rektora S. a ani akademického senátu. Rovnaký právny názor zaujal aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozsudok okresného súdu č.k. 21C/124/2009-203 zo dňa 27.3.2013 ako vecne správny potvrdil. S týmto právnym názorom sa žalovaný plne stotožňujem a považujem ho za správny.

Podľa § 246 ods. 1 O.s.p. na preskúmanie rozhodnutí a postupov sú vecne príslušné krajské sudy, ak zákon neustanovuje inak. Vecne príslušným na prejednanie a rozhodnutie vecí preskúmania zákonnosti rozhodnutia rektora je krajský súd a nie okresný súd. Postup Okresného súdu Trenčín, ktorý preskúmal zákonnosť rozhodnutia rektora o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky S., je podľa môjho názoru žalovaného porušením môjho ústavného práva žalovaného upraveného v článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t.j. práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Ústava Slovenskej republiky základné právo na zákonného sudcu upravuje v čl. 48 ods. 1 tak, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť dudu stanoví zákon. Uvedeným zákonom je v danom prípade zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a tento ustanovuje, ktorý súd je vecne, miestne a funkčne príslušný na prejednanie a rozhodnutie vecí, čo je prvým predpokladom pre určenie zákonného sudcu, keďže označené základné právo sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom. So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodovať upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého je treba pokladať sudcu v súlade s rozvrhom práce vec a miestne príslušného súdu. Teda nevyhnutým predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci tým súdom, ktorý je podľa zákona (v danom prípade Občianskeho súdneho poriadku) na rozhodovanie o nej vecne , miestne i funkčne príslušný.

Preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rektora S. o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky S. s účinnosťou od 16.12.2010 je prípustné jedine postupom podľa časti piatej Občianskeho súdneho poriadku a keďže túto zákonnosť okresný súd preskúmal v konaní o určenie neplatnosti výpovede, odňal mňa žalovaného môjmu zákonnému sudcovi.

Rozhodnutím rektora S. o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky s účinnosťou od 16.12. 2010 , rektor S. odňal rozhodovacie právomoci žalobcu ako dekana Fakulty mechatroniky S. v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti. V čase vydania rozhodnutia rektora S. č. 1/57/2011 zo dňa 19.1.2011 o zrušení funkčných miest na Fakulte mechatroniky S., ako aj v čase doručenia výpovede žalobcovi, t.j. dňa 2.2.2011, dekan Fakulty mechatroniky S. nemal kompetencie v oblasti personálnej, organizačnej a ekonomickej, a teda nebol oprávnený konať vo vzťahu k žalobcovi v pracovnoprávných vzťahoch a konať mohol jedine rektor S. ako štatutárny orgán S. .

V zmysle § 9 ods. 1 Zákonníka práce za takéhoto zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony štatutárny orgán. Namiesto štatutárneho orgánu môžu robiť právne úkony aj mnou poverení zamestnanci.

Podľa §10 ods. 1 ZoVŠ rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, riadi ju, koná v jej mene a zastupuje ju navonok. Rektor za svoju činnosť zodpovedá akademickému senátu verejnej vysokej

školy, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 84 ods. 3 ZP pracovný poriadok je záväzný pre zamestnávateľa pre všetkých jeho zamestnancov.

Podľa čl. 2 pracovného poriadku účinného od 1.1. 2004 právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch, n základe ktorých S. nadobúda práva a povinnosti, vykonáva štatutárny orgán, ktorým je rektor S.. Namiesto rektora môžu robiť právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch ním poverení zamestnanci v určenom rozsahu a to

1. prorektor, ktorý je zároveň zástupcom štatutárneho orgánu
2. kvestor
3. dekáni fakúlt
4. riaditeľ ÚPHV
5. iní zamestnanci, ktorých písomne poverí rektor.

Na základe uvedeného je zrejmé, že oprávnenie rektora ako štatutárneho orgánu verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch nie je obmedzené a právo dekanov fakúlt konať v prípade zamestnancov zaradených na fakultách je len právnom delegovaným. Avšak aj v tomto prípade zostáva zachované právo rektora ako štatutárneho orgánu verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch, pretože rektor verejnej vysokej školy nemá obmedzený rozsah kompetencií v pracovnoprávných vzťahoch ani voči zamestnancom, ktorí sú zaradení na fakultách. Zároveň je potrebné si uvedomiť, že právnou subjektivitu má len S., ktorej štatutárnym orgánom je rektor. Fakulty S. sú len organizačnými jednotkami S. bez právnej subjektivity. Z uvedeného jasne vyplýva, že rektor S., ako štatutárny orgán verejnoprávnej a samosprávnej inštitúcie, akou S. je, môže v rámci svojich kompetencií ukončiť pracovný pomer s ktorýmkoľvek zamestnancom verejnej vysokej školy.

Som sklamaný z celkového prístupu súdu I. stupňa k objektívnemu posúdeniu celej veci. Na strane 18 posledný odsek a na strane 19 prvý odsek súd I. stupňa mechanicky bez hlbšej úvahy a hlbšieho naštudovania prepísal časť odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6CoPr/5/2014-259 zo dňa 31.3.2015 pravdepodobne len z toho dôvodu, že v tomto prípade rozhodoval rovnaký senát Krajského súdu v Trenčíne, aký bude zrejme rozhodovať aj o mojom odvolaní žalovaného. Je smutné a pre mňa žalovaného zarážajúce, že súd I. stupňa v danej veci aplikoval uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, ktoré posudzovalo diametrálne odlišnú situáciu, ako je situácia v danom prípade. Navyše uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6CoPr/5/2014 -259 zo dňa 31.3.2015 len zrušilo rozsudok súdu I. stupňa a vec vrátilo na ďalšie konanie. Táto vec doteraz nie je právoplatne skončená. Právny názor v uznesení, ktoré použil pri odôvodňovaní odvolaním napadnutého rozsudku súd I. stupňa považujem žalovaný za úplne nesprávny a nezákonný. Žalovaný v tejto veci využijem všetky riadne, ako aj mimoriadne opravné prostriedky, ústavnú sťažnosť, ako aj sťažnosť k Európskemu súdu pre ľudské práva, aby som takýto nezákonný a nesprávny právny názor zvrátil. Ak by sa súd I. stupňa snažil skutočne objektívne posúdiť daný prípad, zistil by, že uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6CoPr/5/2014-259 zo dňa 31.3.2015 nemôže mňa žalovaného, ktorý nebol pracovnoprávne zaradený na žiadnej z fakúlt S., ale pôsobil na celouniverzitnom pracovisku - Katedre politológie, ktorá nespadá pod žiadnu z fakúlt S., ale spadá priamo pod rektora S.

V konaní som pritom upozornil na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 21C/124/2009-9 zo dňa 27.3.2013, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/319/2013-247 zo dňa 23.10.2013. Na tieto právoplatné rozhodnutia žalovaný poukazujem z toho dôvodu, že v týchto konaniach, kde som bol žalovaný v pozícii žalovaného a predmetom žaloby bývalého zamestnanca S., bola rovnako neplatnosť skončenia pracovného pomeru, sa Okresný súd Trenčín aj Krajský súd v Trenčíne náležite vysporiadali so skutočnosťou, aké rozhodnutia je možné preskúmať v rámci správneho súdnictva.

V rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoPr/5/2014-259 zo dňa 31.3.2015), z ktorého súd I. stupňa opísal odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, bolo uvedené, že na rozhodovanie podľa zákona o vysokých školách sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem

a/ rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a

b/ rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovanie o prerušení konania podľa § 47

c/ rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49

d/ rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96a

e/ rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní, z čoho Krajský súd v Trenčíne a teda aj súd I. stupňa v danej veci vyvodzovali, že rozhodovanie o organizačnej zmene nespadá pod taxatívne vymenované rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a teda aj zákonná možnosť preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 244 ods. 1,2 O.s.p. v správnom súdnictve. Tento právny názor je však úplne nelogický, nesprávny, prameniacy z nedostatočného naštudovania danej problematiky a konštantnej judikatúry. Tak, ako uviedol Krajský súd v Trenčíne v právoplatnom rozsudku č.k. 17Co/319/2013-247 je síce pravdou, že ustanovenie § 108 Zákona o vysokých školách vylučuje pôsobnosť všeobecného predpisu o správnom konaní, avšak toto vylúčenie správneho poriadku neznamena i vylúčenie týchto rozhodnutí zo súdneho prieskumu. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každé rozhodnutie orgánu verejnej správy je preskúmateľné súdom, pokiaľ ho zákon výslovne nevylúči z preskúmania. Zákon č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách v žiadnom zo svojich ustanovení nevylučuje právomoc súdu preskúmať rozhodnutia vydané podľa tejto právnej normy. Naopak, v zmysle ustanovenia § 244 O.s.p. vyplýva právo domáhať sa prieskumu rozhodnutia postupov týchto právnických osôb, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Podľa môjho názoru žalovaného nebolo v právomoci súdu I. stupňa preskúmať rozhodnutie rektora, tj orgánu akademickej samosprávy S. o organizačnej zmene. Takýmto postupom, kedy súd I. stupňa túto otázku posudzovať v konaní o určenie neplatnosti výpovede, namiesto toho, že by táto bola posudzovaná vecne a miestne príslušným súdom v rámci správneho súdnictva, došlo v konaní k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/, t.j. súd I. stupňa rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci a k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ t.j. postupom súdu I. stupňa mi bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, ktorý je vecne a miestne príslušný a bol som odňatý zákonnému sudcovi.

Na strane 18 ods. 2 odvolaním napadnutého rozsudku súd I. stupňa uvádza, že rektor S. nebol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene, t.j. že bol neoprávnenou osobou k vydaniu rozhodnutia o organizačnej zmene č. 1/57/2011 zo dňa 19.1.2011, ktorou organizačnou zmenou bolo zrušených 17 funkčných miest na Fakulte mechatroniky S.. Na druhej strane súd I. stupňa uvádza (str. 10 ods. 2 odvolaním napadnutého rozsudku), že "ak by bol rektor oprávnený rozhodovať o organizačnej zmene na FM, podlieha takéto jeho rozhodnutie schváleniu AS MF". Žalovaný som toho názoru, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa zodpovedať otázku či rektor bol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. či bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene alebo nebol. Nie je úlohou súdu polemizovať a uvádzať domnienky vo svojom rozhodnutí, ale na základe vykonaného dokazovania náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, čo sa v danom prípade nestalo. Súd prvého stupňa nebol schopný posúdiť či bol rektor oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene alebo nie, v odôvodnení len alternatívne uvažuje, čo by bolo keby Skutočnosť, že v prípade, ak by bol rektor oprávnený rozhodovať o organizačnej zmene na FM, podlieha takéto jeho rozhodnutie schváleniu AS FM", súd I. stupňa pritom vyvodzuje z § 9 ods. 1 písm. b/ v spojení s ust. § 15 ods. 1 písm. a/ a e/ Zákona č. 131/2002.

Pokiaľ súd I. stupňa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uvádza, že z § 9 ods. 1 písm. b/ v spojení s ustanovením § 15 ods. 1 písm. a/ a e/ Zákona č. 131/2002 Zákona o vysokých školách vyplýva, že ak by bol rektor oprávnený rozhodovať o organizačnej zmene na Fakulte mechatroniky S., podlieha takéto jeho rozhodnutie schváleniu akademického senátu Fakulty mechatroniky S., tak takýto záver z uvedených ustanovení zákona o vysokých školách vôbec nevyplýva a v tejto časti považujem žalovaný rozhodnutie súdu I. stupňa za svojvoľné a arbitrárne. Žiadny z predpisov uvedených v ustanoveniach zákona o vysokých školách, na ktoré odkazuje súd I. stupňa nestanovuje povinnosť v prípade, ak rozhoduje o organizačnej zmene rektor, aby táto organizačná zmena bola schválená akademickým senátom.

V tejto súvislosti je skutočne zarážajúce, že súd I. stupňa s obľubou vychádza z rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne vo veciach, ktoré neboli právoplatne skončené, avšak právoplatné rozhodnutia v úplne rovnakej veci ako posudzovaný prípad, bezdôvodne prehliada. Žalovaný som v danej veci poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 21c/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.4. 2015. V tomto prípade išlo o zamestnanca Fakulty mechatroniky S., PaedDr. N. D., ktorá sa domáhala rovnako, ako žalobca, určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Vo svojom rozsudku č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.4.2015 uviedol : „Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta, že zavedenie mimoriadnych opatrení zo dňa 15.12.2010 a následne právne úkony v pracovnoprávnej oblasti voči zamestnancom zaradeným na Fakulte mechatroniky uskutočnil rektor

univerzity v rozpore s platným štatútom univerzity a bez opory v zákone, či vo vnútornom predpise žalovaného, ani táto námietka neobstojí“. Znamená to, že v čase dania výpovede žalobkyni v zmysle čl. 29 ods. 1 písm. d/ Štatútu univerzity účinného od 26.1.2011, bol rektor univerzity oprávnenou osobou dať výpoveď žalobkyni, nakoľko v tomto čase bola kompetencia dekana vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte ak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa, obmedzená v zmysle podmienok, ktorú určil Štatút univerzity“. „Pokiaľ sa týka ďalšej odvolacej námietky žalobkyne, že žalovaný ako zamestnávateľ riadne neprerokoval výpoveď z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, ani táto neobstojí „. K účinnému prerokovaniu výpovede v zmysle § 74 Zákonníka práce postačuje, ak sa s ním zástupcovia zamestnancov oboznámia a vezmú ho na vedomie, teda k splneniu hmotnoprávnej podmienky tohto právneho úkonu zamestnávateľa dochádza aj bez prerokovania vedeného formou výmeny názoru a dialógu medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom v zmysle § 237 ods. 1 Zákonníka práce.

Z listinných dôkazov je jednoznačne zrejmé, že 26.1.2011 zasadala odborová organizácia zriadená u žalovaného, ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných na univerzite. Výbor uznesením zo dňa 26.1.2011 zobral na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u žalovaného, keď z prílohy k žiadosti žalovaného o prerokovaní organizačných zmien vyplýva, o ktorých zamestnancov ide, ako aj spôsob skončenia pracovného pomeru (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce). Podľa jeho názoru, ak jedným rozhodnutím mňa žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 19.1.2011 došlo k zrušeniu 17 funkčných miest na Fakulte mechatroniky S. a ak všetky tieto výpovede boli spolu prerokované odborovou organizáciou dňa 26.1.2011, tak je vylúčené, aby v jednom prípade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu I. stupňa ako aj odvolacieho súdu platí právny názor, že rektor som bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene a výpovede boli riadne prerokované odborovou organizáciou, a v prípade iného zamestnanca, ktorého funkčné miesto bolo zrušené rovnakým spôsobom, v rovnaký deň, z rovnakého dôvodu a rovnako bola jeho výpoveď prerokovaná odborovou organizáciou v ten istý deň, platí iný právny názor.

Ad 2/ Žiadosť o prerokovanie výpovede bola podaná neoprávnenou osobou.

Rektor verejnej vysokej školy je štatutárnym orgánom, ktorého právomoci v pracovnoprávných vzťahoch nie sú obmedzené. Právny názor žalobcu a tiež súdu I. st., že rektor S. nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. nebol oprávnený prijať rozhodnutie o organizačných zmenách a podpísať výpoveď zamestnanca fakulty TnJ. považujem žalovaný za absolútne nesprávny.

Ad 3/ výpoveď nebola prerokovaná s odborovou organizáciou

K prerokovaniu výpovede žalobcu došlo. Skutočnosť, že výpoveď bola s odborovou organizáciou prerokovaná potvrdila aj samotná odborová organizácia v zápisnici z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. zo dňa 26.1.2011, kde je na strane 1 uvedené : „ Vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v predmetnej žiadosti ako aj na základe spoločných rokovaní s vedením S. a rokovaniami s Y. zápisnice výbor plne rešpektuje obsah uvedenej žiadosti R S. č.p. 13/2011 OpaM a súhlasí s nimi. V zápisnici z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri S. zo dňa 26.1.2011 je tiež na st. 2 uvedené : Ad 4.2 Výbor berie na vedomie a schvaľuje : Žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných S. č.p. 13/2011 OPaM. Z uvedeného je zrejmé, že aj samotná odborová organizácia je toho názoru, že k prerokovaniu došlo. Dokonca potvrdila, že došlo k spoločnému rokovaniu s vedením S..

Svedok doc. Ing. T. S. (prorektor S. v čase výpovede z pracovného pomeru, poverený rektorom S. na úkony súvisiace s Fakultou mechatroniky v pracovnoprávnej oblasti) vo svojej svedeckej výpovedi jednoznačne potvrdil, že on sa osobne zúčastnil za zamestnávateľa prerokovania výpovede s odborovou organizáciou. Svedok doc. Ing. T. S. na pojednávaní pred súdom I. st. dňa 17.10.2012 uviedol : Výpoveď, ktorá bola daná jednak navrhovateľovi, ale aj iným zamestnancom, bola riadne vopred prerokovaná so zástupcami N.. Ja osobne som sa zúčastnil tohto rokovania. A osobne som aj predkladal návrh na prerokovanie. Došlo teda aj k dialógu medzi členmi odborov a zamestnávateľom, čo je zrejmé aj zo zápisnice . Ing. P. O., ktorá od 1.7.2008 vykonávala u žalovaného prácu vedúcej oddelenia personalistiky a miezd uviedla : Skončenie PP jednak s navrhovateľom a aj s inými zamestnancami bolo

riadne prerokované odborovou organizáciou. Za zamestnávateľa sa tohto rokovania zúčastnil doc. Ing. T. S. na základe poverenia rektora. Preto názor súdu I. st. o tom, že výpoveď nebola prerokovaná nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a má znaky arbitrárnosti a svojoľle.

Rozhodnutie súdu I. st. je nepreskúmateľné, vzájomne si odporujúce a nelogické. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdneho ochrany, s uplatnením nárokov na ochranu proti takémuto rozhodnutiu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6. Ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (napr. rozhodnutia III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V prípade odvolaní napadnutého rozhodnutia súdu I. st. sa jedná o arbitrárne rozhodnutie, ktoré sa v právnom štáte považuje za neprípustné.

Záverom uviedol, že vysoké školy môžu poskytovať, organizovať a zabezpečovať vysokoškolské vzdelávanie len v rámci akreditovaných študijných programov. O akreditácii rozhoduje akreditačná komisia, poradný orgán, zriadený vládou Slovenskej republiky, ktorá schvaľuje aj jej štatút. Hlavným zdrojom financovania verejnej vysokej školy sú dotácie zo štátneho rozpočtu, a tieto sú pridelované na uskutočňovanie akreditovaných študijných programov, výskumnú, vývojovú činnosť a pod., pričom rozhodujúcim kritériom pri určovaní dotácií zo štátneho rozpočtu je práve počet študentov. Fakulta mechatroniky S. od 1.0.2011 nemala žiadneho študenta a žiadny akreditovaný študijný program. Fakulta mechatroniky bola definitívne zrušená v roku 2012, od tejto doby neexistuje, preto v roku 2015 nie je možné na žalovanom ako zamestnávateľovi spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, keď nielen pracovné miesto žalobcu, ale aj celá fakulta verejnej vysokej školy, na ktorej bol pracovnoprávne zaradený žalobca, 3 roky neexistuje.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadril

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. o odvolaní odporcu rozhodol bez nariadení pojednávania odvolacieho súdu.

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že okresný súd zistil správne a úplne skutkový stav, na svoje skutkové zistenia aplikoval správnu právnu úpravu, ktorú správne interpretoval. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu zodpovedá požiadavkám podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., je úplné správne a presvedčivé, preto podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. sa krajský súd identifikoval s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Na akcentovanie správnosti rozhodnutia k odvolacím dôvodom navrhovateľa považuje za potrebné uviesť nasledovné :

V ustanovení § 205 ods. 2 O.s.p. sú taxatívne uvedené spôsobilé odvolacie dôvody, ktorými možno odôvodniť odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým rozhodol vo veci samej.

1. Diskusia v konaní sa dotýkala otázky, či v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru so zamestnancom vysokej školy - v danom prípade zamestnancom FM S., z dôvodov jeho nadbytočnosti vyplývajúcej z organizačnej zmeny, znížený stav zamestnancov univerzity podľa rozhodnutia rektora, mohol súd podrobiť skúmaniu, či je platné rozhodnutie o organizačnej zmene a či rektor univerzity mal oprávnenie na jednostranný právny úkon vo vzťahu k zamestnancovi fakulty, ktorou bola výpoveď pracovného pomeru.

S názorom odporcu, že rozhodnutia rektora univerzity o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky S. s účinnosťou od 16.12.2010, na základe ktorého odňal rozhodovacie právomoci dekana Fakulty mechatroniky v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti, podlieha preskúmaniu súdu iba v prípade jeho preskúmania v správnom súdnictve podľa § 244 ods. 1 O.s.p., sa odvolací súd nestotožnil.

Nebol rozumný dôvod odchyliť sa od právneho záveru, ktorý krajský súd vyslovil vo veci sp. zn. 6 CoPr/5/2014, podľa ktorého v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1,2 O.s.p.).

Rozhodnutie správneho orgánu musí mať stanovené náležitosti (§ 46 a § 47 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov).

Podľa ustanovenia § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „vysokoškolský zákon“), na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb.) okrem

a/ rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a

b/ rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovanie o prerušení konania podľa § 47

c/ rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49 a

d/ rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96 a

e/ rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní.

Rozhodovanie o organizačnej zmene nespadá pod taxatívne vymenované rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a teda aj zákonná možnosť preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 244 ods. 1,2 O.s.p. t.j. v správnom súdnictve. Rozhodnutie o organizačnej zmene, vzhľadom na vyššie vymedzené rozhodnutia, kde sa postupuje podľa predpisov v správnom konaní, nie je individuálnym správnym aktom, ale ide o individuálny akt riadenia, ktorý súd posudzuje v rámci konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene.

V prejednávanej veci sa okresný súd zaoberal aj tým, či rektor univerzity konal v medziach svojho oprávnenia a či v prípade krízového manažmentu podľa č. 10 odsek 5 štatútu S., účinného v čase zavedenia krízového manažmentu, mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí, zaviesť mimoriadne opatrenia (krízový manažment) a prebrať rozhodovacie právomoci dekana príslušnej fakulty.

V rozhodujúcej dobe boli právomoci rektora a dekana jednotlivých fakúlt upravené v štatúte univerzity v čl. 10 odsek 12 a v čl. 21 ods. 10 štatútu FM S.. Dekanovi fakulty patrili oprávnenia rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút univerzity, účinný v čase vyhlásenia krízového manažmentu neupravoval a teda neumožňoval prechod oprávnení dekana fakulty na rektora univerzity v pracovnoprávných vzťahoch a teda aj uskutočňovať právne úkony vo vzťahu k zamestnancom fakulty, akým je aj výpoveď pracovného pomeru.

Odporca v konaní nepreukázal, že prešli na neho platne oprávnenia v pracovnoprávných vzťahoch z dekana fakulty, preto je správny záver okresného súdu, že rektor univerzity nebol oprávnenou osobou na právny úkon, ktorým jednostranne bol skončený pracovný pomer s navrhovateľom z dôvodu organizačných zmien podľa § 63 ods. 1 písm. b/, Zákonníka práce. 2. Predmetom posudzovania platnosti skončenia pracovného pomeru bola aj otázka, či skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom bolo vopred prerokované so zástupcami zamestnancov, čo právna úprava v ustanovení § 74 Zákonníka práce sankcionuje neplatnosťou, v prípade neprerokovania zamýšľaného právneho úkonu.

So záverom okresného súdu, že výpoveď pracovného pomeru nespĺňa ani túto zákonom predpokladanú hmotnoprávnu podmienku platnosti podľa § 74 Zákonníka práce, sa odvolací súd identifikoval. Správne považoval úkon predloženia žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného

pomeru a návrhu výpovede, iba na oznámenie svojho úmyslu odborovému orgánu skončiť pracovný pomer s navrhovateľom. Obsahom takéhoto úkonu zamestnávateľa vo vzťahu k zástupcom zamestnancov nie je len oznámenie o zamýšľanom právnom úkone, ale prerokovanie tejto otázky, teda diskusia, konzultovanie o predloženej otázke, nie iba zdanlivé prerokovanie - formálne a bezobsažné, s cieľom naoko konať v súlade so zákonom.

Prerokovania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov má aj funkciu ochrany zamestnanca, ale aj funkciu viesť a diskutovať konštruktívne o nastolených otázkach zamestnávateľa vo vzťahu k zamýšľaným opatreniam voči zamestnancovi.

Okresný súd správne vyhodnotil výsledky dokazovania, z ktorých vyplýval záver, že neboli splnené zákonné predpoklady podľa § 74 Zákonníka práce, čo je tiež dôvodom neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi konania výpoveďou zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b/, Zákonníka práce v znení účinnom v rozhodnej dobe.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že ani samotná výzva - podnet na prerokovanie zamýšľaného opatrenia so zástupcami zamestnancov vzhľadom na dôvody uvedené pod bodom 1., nebola daná oprávneným subjektom, ako to napokon správne konštatoval aj okresný súd.

Krajský súd, vzhľadom na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudok okresného súdu, ktorý sa precízne, z aspektu ochrany slabšej strany v spore - zamestnanca, venoval všetkým právne významným okolnostiam pri posudzovaní a rozhodovaní o návrhu navrhovateľa, nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími dôvodmi odvolania odporcu, ktorého námietky už zodpovedal okresný súd vo svojom rozsudku.

Okresný súd si vymienil právo rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozsudku podľa § 151 ods. 3 O.s.p., preto o odvolacích troch rozhodne okresný súd (§ 224 ods. 3 o.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.